

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Місіс Вен Райдок трохи відступила від дзеркала й зітхнула.

— Думаю, ця годиться, — прошепотіла вона. — А ти як вважаєш, Джейн?

Міс Марпл подивилася на витвір Ланванеллі схвальним оком.

— Як на мене, сукня просто чудова, — сказала вона.

— Справді, сукня добра, — погодилася місіс Вен Райдок і зітхнула. — Зніми її, Стефані.

Літня покоївка із сивим волоссям і маленьким вузьким ротом обережно стягла сукню над піднятими вгору руками місіс Вен Райдок.

Місіс Вен Райдок тепер стояла перед дзеркалом у своїй атласній комбінації помаранчевого кольору. Вона була туго затягнута в корсет. Її досі стрункі й гарні ноги облягали тонкі нейлонові панчохи. Обличчя, вкрите шаром косметики й постійно тонізоване масажем, здавалося майже дівочим, якщо дивитися на нього навіть із

невеличкої відстані. Її волосся, не стільки сиве, скільки кольору блакитної гортензії, дуже ретельно укладене. Дивлячись на місіс Вен Райдок, було майже неможливо уявити, який у неї справжній вигляд. Вона мала все, що можуть дати гроші, і це ще підсилювалось дієтою, масажем та постійними вправами.

Рут Вен Райдок із добродушною поблажливистю подивилася на подругу.

— Як ти гадаєш, Джейн, чи багато людей здогадаються, що ми з тобою практично однолітки?

Міс Марпл відповіла примирливим тоном, ніби хотіла її заспокоїти:

— Я певна, таких не знайдеться. Та й тобі, думаю, добре відомо, що по мені одразу видно, скільки років я маю!

Волосся в міс Марпл було сиве, обличчя зморшкувате й біле з легким рожевим відтінком, очі — невинні й сині, кольору китайської порцеляни. Вона здавалася дуже милою старою дамою. Однак місіс Вен Райдок ніхто й ніколи не назвав би милою старою дамою.

— Справді, Джейн, по тобі це одразу видно, — сказала місіс Вен Райдок. Вона несподівано усмінулася. — І по мені теж. Хоч і в різний спосіб. «Дивовижно, як цій старій карзі щастить зберігати таку фігуру». Ось що люди кажуть про

мене. Але вони знають, що я вже стара карга, у цьому немає сумніву! І Бог свідок, я теж почуваюся старою каргою!

Вона важко опустила на обтягнутий атласом стілець.

— Дякую тобі, Стефані, — сказала вона. — Можеш йти.

Стефані склала сукню й вийшла.

— Добра, стара Стефані, — сказала Рут Вен Райдок. — Вона зі мною вже понад тридцять років. Стефані — єдина жінка, котрій дійсно відомо, яка я насправді. Джейн, мені треба поговорити з тобою.

Міс Марпл трохи нахилилася вперед. На її обличчі з'явився вираз розуміння й готовності уважно вислухати подругу. Певним чином вона здавалася досить-таки недоречною постаттю в розкішно декорованій спальні дорогого готельного номера «люкс». Але й у своїй чорній та позбавленій будь-якого смаку одежі, з великою базарною сумкою в руці вона кожним своїм дюймовом мала вигляд справжньої леді.

— Я хвилююся, Джейн. За Керрі Луїзу.

— Керрі Луїзу? — замислено повторила міс Марпл.

Звуки цього імені примусили її повернутися далеко назад у часі.

Пансіонат у Флоренції. Вона — білошкіра й рожевошока англійська дівчина з Катедрел-Клоуз. Дві американки, які розбудили велику цікавість у юної англійки своєю дивною вимовою, простотою та безпосередністю манер і своєю жвавистю та життєвою снагою. Рут — висока, енергійна, життєрадісна. Керрі Луїза — невеличка на зріст, делікатна, замислена.

— Коли ти востаннє бачила її, Джейн?

— Я не бачила її дуже й дуже давно. Років двадцять п'ять — щонайменше. Хоч ми досі обмінюємося вітальними листівками на Різдво.

Яка то дивна річ — дружба! Вона, юна Джейн Марпл, і дві американки. Їхні шляхи розійшлися майже одразу, а проте давня приязнь не вмерла. Випадкові листи, вітання на Різдво. Дивно, що з Рут, чий дім — або, радше, чиї домівки — були в Америці, вона бачилася набагато частіше, ніж із її сестрою. А втім, мабуть, нічого дивного. Як і більшість американців із її класу, Рут була космополіткою, раз або навіть двічі на рік навідувалася до Європи, гасаючи від Лондона до Парижа, на Рів'єру й знову назад, і не пропускала жодної нагоди зустрітися зі своїми давніми друзями. Таких зустрічей, як оця, у них було багато. У Клериджі або в Савої, в Берклі або Дорчестері. Вишуканий обід, приємні спогади й покvapне, приязне

прощання. Рут ніколи не мала часу, щоб приїхати в Сент-Мері-Мід. Та, власне, міс Марпл ніколи й не сподівалася на цей візит. Життя кожної людини відбувається в певному *tempo*¹. Життя Рут минало *presto*², тоді як міс Марпл жила, анітрохи не нарікаючи на свою долю, в темпі *adagio*³.

Отже, з американкою Рут вона зустрічалася досить часто, тоді як із Керрі Луїзою, яка жила в Англії, вона жодного разу не бачилася ось уже більш як двадцять років. Дивно, але цілком природно, бо якщо твої давні друзі живуть в одній країні з тобою, то немає доконечної потреби влаштовувати з ними якісь спеціальні зустрічі. Ти вважаєш, що раніше чи пізніше ти зустрінешся з ними так чи інак. Проте якщо ви обертаєтесь в різних сферах, цього може й не статися. Стежки Джейн Марпл та Керрі Луїзи ніколи не перетиналися. Це був очевидний факт.

— А чому ти так переживаєш за Керрі Луїзу, Рут? — запитала міс Марпл.

— Саме це й тривожить мене найбільше! Не знаю чому, але я дуже за неї турбуюся.

¹ Ритмі (*im.*, муз. термін). (*Тут і далі прим. перекл.*)

² Швидко (*im.*, муз. термін).

³ Повільно (*im.*, муз. термін).

— Вона не хвора?

— Здоров'я в неї дуже кволе — і завжди було таким. Утім, я не сказала б, що зараз їй гірше, аніж зазвичай, — зрештою, їй доводиться долати ті самі проблеми, що й усім нам.

— Вона нещаслива?

— О, ні.

Атож, справа, мабуть, не в цьому, подумала міс Марпл. Їй було важко уявити Керрі Луїзу нещасливою — хоч у житті в неї неминуче були такі періоди, коли вона просто не могла почуватися щасливою. Проте картина нещасливої Керрі Луїзи поставала якоюсь нечіткою перед внутрішнім зором міс Марпл. Вона могла побачити її приголомшеною, розгубленою, але не в стані великого смутку.

Слова міс Вен Райдок приєдналися до її роздумів.

— Керрі Луїза, — мовила вона, — завжди жила десь поза цим світом. Вона не знає, який він є. Мабуть, саме це й турбує мене.

— Обставини її життя... — почала міс Марпл, потім замовкла й похитала головою. — Ні, — сказала вона.

— Справа не в обставинах її життя, а в ній самій, — сказала Рут Вен Райдок. — Керрі Луїза завжди була серед нас тією, хто мав ідеали. Звісно,

мати ідеали було модою, коли ми були молодими, — мали їх усі, це вважалося природним для молодої дівчини. Ти мала намір доглядати хворих на проказу, Джейн, а я хотіла стати черницею. З часом ми викидаємо з голови подібні дурниці. Одруження, можна сказати, примушує нас забути про них. Загалом кажучи, не буду стверджувати, що мені так уже й не пощастило з моїми шлюбам.

Міс Марпл подумала, що Рут явно применшує свої успіхи. Рут виходила заміж тричі, щоразу за надзвичайно багатого чоловіка, й після кожного розлучення її банківський рахунок тільки зростав, а настрої анітрохи не погіршувався.

— Звісно ж, — сказала міс Вен Райдок, — я завжди вміла зберегти твердість вдачі. Ніщо не могло примусити мене опустити руки. Я не очікувала від життя надто багато й, передусім, не сподівалася від чоловіків забагато — і завжди досить успішно виходила зі складних ситуацій, ніколи не зберігаючи почуттів невдоволення чи гіркоти. Томмі та я — досі чудові друзі, а Джуліус часто цікавиться моєю думкою про свої перспективи на ринку. — Обличчя їй спохмурніло. — Либонь, найбільше мене тривожить, — гадаю, ти зі мною погодишся, — коли я думаю про Керрі Луїзу, той факт, що вона завжди була схильна одружуватися з диваками.